

முக்கூடற் பள்ளு நூலின் காலப் பதிவுகள்

மு. கயல்விழி ^அ

^அ உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, பச்சையப்பன் மகளிர் கல்லூரி, காஞ்சிபுரம்-631501.

Time Records in Mukkutar Pallu

M. Kayalvizhy ^{அ, *}

^அ Department of Tamil, Pachaiyappas College for Women, Kancheepuram-632501, Tamil Nadu, India.

*Corresponding Author Email: kayalarul22@gmail.com

(Received: 13th November 2019; Accepted: 16th January 2020)

DOI: <http://doi.org/10.34256/ijot2011>

Abstract Mukkutar Pallu was an anonymous poem which depicts the life of Pallar community in the Southern part of Tamil Nadu during 17th century. They were ancient tribes and have a glorious past. The Pallars were the prominent agricultural community in the Tamil society. In this poem the poet records various events which were took place the 17th century. Pallar and Palliyar were the main role in this work. The poem beautifully records various events in the life of Pallar community. The personal life, agricultural works, religious conditions, belives, economic states, social conditions were beautifly recorded in this work. The feudal conduction at that time and the untouchablity a cruel custom which dominates the society at the time were recorded in this book. This book has considered as a time and historical valuable record of 17th century Tamil Nadu. The dialet which was spoke by the Pallar community were used in this book was this was the speciality of this book.

Key Words Pallar-Palliyar, Agriculture Community, Peasant life, Various events, Dialects, Time records.

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி என்பர். அவை சமகால வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகத்தில் பலதட்டு மக்கள் வாழ்ந்தாலும் எல்லா நிலை மக்களையும் இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கவில்லை. பழைய இலக்கியங்கள் யாவும் மேல்தட்டு மற்றும் உயர்குடியினரின் வாழ்க்கையை மட்டுமே சித்தரித்தன. அக்காலக் கவிகள் மன்னர்களையும், பிரபுக்களையும், நிலச்சுவாந்தார்களையும், பண்ணைக்காரர்களையும், செல்வந்தர் களையும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எளிய அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. அக்கவிகள் தம் வறுமையைப் போக்க செல்வந்தர்களை அண்டி வாழ்ந்ததால் அவர்களின் படைப்புகள் யாவும் ஏழைகளின் வாழ்வியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாகத் திகழ்ந்தன.

ஒரு நாட்டின் அடிப்படைத் தொழில் விவசாயம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால்

அத்தொழில் எக்காலத்திலும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டது. உழவுத் தொழில் எப்பொழுதும் சமூகத்தில் முதலிலைபடுத்தப்பட்டது. இதற்கு நம் நாடும் விதிவிலக்கன்று. எனவேதான் உழவினைப் போற்றிய வள்ளுவர் பெருந்தகையும் அதற்கென்று தனி அதிகாரம் வகுத்து “சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம்” என்று கூறிச்சென்றார். நம் கால மகாகவி பாரதியாரும் “உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்று முழங்கினார். உழவைப் போற்றிப் புரந்த இலக்கியங்கள் உழவினைத் தொழிலாகக் கொண்ட உழவரைப் போற்றாமல் போனது வியப்பிற்குரியதாகும். கடந்த நூற்றாண்டு வரை உழவரைப் போற்றவோ, அவர்தம் வாழ்வியல் நிலையைச் சித்தரிக்கவோ எக்கவியும் முன்வரவில்லை. உழவரும், தொழிலாளர்களும் நாட்டின் இரு கண்கள் என்ற யதார்த்த நிலையை அவர்கள் உணராமல் போனதே இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். அவ்வாறு இருந்திருப்பின் உழவரைப் போற்றியும், தொழிலாளர்களைப் பாராட்டியும் எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

தமிழகம் ஐவகை நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டாலும் தன் முக்கியத்துவத்தின் காரணமாக மருத நிலம் சிறப்பிடம் பெற்றது. மனிதனுக்குத் தேவையான உணவு அங்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்டதே இதற்குக் காரணம். சங்க காலம் தொட்டு மருத நிலம் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. அக்காலத்தில் போர்த்தொழில் புரிந்தோரும், உழவுத் தொழில் புரிந்தோரும் “மள்ளர்” என்று சிறப்புடன் அழைக்கப்பட்டனர். இடைக்காலத்தில் அவர்கள் பள்ளர், பள்ளி மற்றும் வேளார் என்று அழைக்கப்பட்டனர். எல்லாக் காலத்திலும் மக்களுக்கு உணவளித்த விவசாயி சமூகத்தின் இன்றியமையாத அங்கமாகத் திகழ்ந்தான். இவ்வாறு பல்சிறப்பு பெற்ற உழவர்களின் வாழ்வியலைச் சொல்லும் இலக்கியமே “பள்ளர்” என்று அழைக்கப்பட்டது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பள்ளர் இலக்கியம் காலத்தால் பிற்பட்டது. ஆனால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. காப்பியங்களும், பக்தி இலக்கியங்களும் வீழ்ச்சியடைந்தப் பின் கால நிர்பந்தத்தால் தோன்றிய சிற்றிலக்கியங்களில் பள்ளர் முதன்மையானது, முக்கியமானது. மேல் நாட்டு இலக்கியங்கள் கூட சொல்லத் துணியாத உழவர் வாழ்வியலை இவை படம் பிடித்துக்காட்டின. இவ்வாறு தனிச்சிறப்புமிக்க பள்ளர் இலக்கியங்களில் முதன்மையானது முக்கூடற் பள்ளர் ஆகும். இது தனித்தன்மை வாய்ந்தது, எளிமையானது, இலக்கிய நயம் வாய்ந்தது, படிக்கச் சுவை மிகுந்தது, எல்லோரும் போற்றத்தக்கது. குடிமக்கள் இலக்கியமாய் (Peoples Literature) அந்நூல் திகழ்ந்து வருகின்றது. இந்நூலின் பெயரறியாக் கவிஞர் அக்காலத்தின் பல்வகைச் செய்திகளை தன் நூலில் பதியச் செய்துவிட்டு சென்றுள்ளார். 17ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ் உழவுக் குடிமக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த எண்ணற்ற தகவல்களை இந்நூல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. எனவே இது காலப் பெட்டகமாய்த் திகழ்கின்றது. கவிஞர் தம் கால நிகழ்வுகளை தம் நூலில் பதிவு செய்துவிட்டுச் சென்றதன் மூலம் பின் வரும் தலைமுறைகளுக்கு அவற்றை கொண்டு சேர்த்துள்ளார். இந்நூல் மட்டும் கிடைக்காமல் போயிருப்பின் அக்காலப் பல்வேறு செய்திகளைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் அறியாமலே போயிருக்கும் (Arunachalam, 1949 and Kathir Murugu, 2009).

வேளாண் குடியினர்-பள்ளர்

மருத நிலக்குடியினர் உழவர் ஆவர். இவர்களின் தொழில் வேளாண்மை. கரடுமுரடான காடுகளைத் திருத்தி நிலமாக்கி உழவு செய்து பயிர் விளைவித்து அனைத்து உயிர்களையும் வாழ்விப்பது அவர்தம் தொழில். உணவே மனித வாழ்வுக்கு அடிப்படை என்பதால் உழவர்கள் உயர்ந்து மதிக்கப்பட்டனர். அத்தகு உழவர்கள் பள்ளர் என்று சிறப்புடன் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பழம் பெருமைமிக்கக் குடியில் வந்தவர்கள்.

“அத்தனை காலமுந் தொட்டு

இத்தனை காலமுங் கண்டு

அடியடி வாழையாய்நான்

குடியில் வந்தேன்”

(முக்கூட.13:4-7)

விளை நிலங்கள் யாவும் நீர்தேங்கும் வண்ணம் பள்ளமானப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் இப்பள்ளப் பகுதியில் தொழில் செய்தவர்கள் பள்ளர் என்று அழைக்கப்பெற்றனர். பள்ளனுடைய மனைவி பள்ளியாவாள். இவர்களைப் பற்றிப் பாடும் பாட்டு பள்ளுப் பாட்டு ஆகும். பள்ளுப் பாட்டு முழுக்க முழுக்க வேளாண் குறித்தப் பாடலேயாகும்.

பள்ளன், பள்ளி என்று இலக்கியங்கள் சுட்டினாலும் அது பொதுவில் தென் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த உழவுக் குடியினரையேச் சுட்டும். இதே போன்று வேளாண் குடியினர் வடதமிழகத்திலும் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் “பள்ளிகள்” என்று அழைக்கப்பட்டனர். வடதமிழ் நாட்டில் பெரும் பான்மையாக வசிக்கும் வன்னிய இனத்தவரே பள்ளிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பழம் கல்வெட்டுகள் இவர்களைக் “குடிப்பள்ளிகள்” என்று சிறப்பிக்கின்றன (A.R.E.No:352/1909 & A.R.E.No:78/1802). தென் தமிழ்நாட்டில் ஆண் மகனைப் “பள்ளன் என்றும், பெண்ணைப் “பள்ளி” என்று சுட்டும் போது, வடதமிழகத்தில் ஆண் மகனைப் “பள்ளி” என்றும் பெண்ணைப் “பள்ளிச்சி” என்று அழைத்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் தமிழகத்தின் இரு வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்தாலும், மாறுபட்டு அழைக்கப்பட்டாலும், பள்ளனும், பள்ளியும் பழந்தமிழ் வேளாண் குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். இருவரும் புராதன தமிழ் மரபில் வந்தவர்கள் (Puliyur Kesikan, 1960; Sethu Ragunathan, 1973; Kachiyapa Munivar, 1998-2008).

பள்ளர்களின் தோற்றப் பொலிவு

பள்ளர்கள் எனிய தோற்றமுடையவர்கள். அதே சமயம் சிறந்த தோற்றப்பொலிவு கொண்டவர்கள். இன்று நாம் காணும் சாதாரண மனிதரிடமிருந்து அவர்களை பெரிய அளவில் வேறுபடுத்திக் காட்ட இயலவில்லை. பள்ளர் நல்ல கட்டமைந்த உடலையுடையவர். உழைத்து உரமேரிய உடலினர். கம்பீரமான தோற்றத்தைக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் ஆட்டுக்கிடாவின் கொம்பு போன்ற முறுக்கு மீசையும், நன்கு கத்தரித்து விடப்பட்ட காது முடியுடனும் காணப்பட்டனர். அவர்களிடம் எப்பொழுதும் வழுவடி என்ற ஆயுதம் இருந்தது. அவர்களின் இடுப்பில் கச்சையும், கழுத்தில் உருமாலையும் அணிந்திருந்தனர். நீல நிறமான கொண்டை அவர்தம் தலையை அலங்கரித்தன. எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்துடன் காணப்பட்டனர். அவர்கள் அதிக மது (கள்) அருந்த விருப்பமுடையவர்கள்.

“கறுக்குங் கடாய் மருப்பின்
முறுக்கு மீசையும்--சித்ரக்
கத்தரிக்கை யிட்ட வண்ணக்
கன்னப் பரிசும்
குறுக்கில் வழுவடி சேர்த்
திருக்குங் கச்சையும்--செம்பொற்
கோலப் புள்ளி யுருமாலும்
நீலக் கொண்டையும்
சறுக்குந் தொறுங் குதிப்பும்
சறுக்குந் தலை--யசைப்பும்
தடிசுற்றி ஏப்ப மிட்டே
அடிவைப் பதும்
மறுக்கும் மதுவெறிகொண்
டுறுக்குஞ் சிரிப்புந் தோன்ற”

((மூக்கூ.10:1-14)

அவர்களின் மனைவியரான பள்ளியரோ அழகு பொலியும் தோற்றமுடையவர்கள். அவர்கள் நெற்றியில் அழகு பொட்டும், நெகிழ்ந்து தொங்கும் கொண்டையும், உச்சியில் பிரிந்த வகிடும், புருவத்தின் மத்தியில் திருமாலின் திருமண்நாம அடையாளமும் இலங்கின. அவர்கள் இடையோ சிறுத்தது. அவர்கள் மைதீட்டிய கண்களுடனும், வாயில் ஒழுகும் வெற்றிலைச் சாறுடனும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் கைகளை இரும்புக் காப்புகள் அலங்கரித்தன.

“நெற்றியி லிடும் மஞ்சணைப் பொட்டும்
 மற்றொரு திருநாமப் பொட்டும்
 நெகிழ்ந்த கருங் கொண்டையும் ரெண்டாய்
 வகிர்ந்த வகுப்பும்
 பற்றிய கரும்பொற் காப்பும் கையில்
 வெற்றிலையும் வாயில் ஒதுக்கிய
 பாக்கும்ஒரு சுருளுக் கொருக்கால்
 நீக்கும் இதழும்
 வெற்றிவிழிக் கெதிர் கொண் டிருகோ
 டுற்ற கருப் பின்னு மெதிர்ந்தால்
 விரிந் திடுமென் றெண்ணிச் சற்றே
 சரிந்த தனமும்
 சிற்றிடையும் செம்பொ னிடைக்கிடை”

((மூக்கூ.6:1-13))

அவர்கள் கொங்கைகள் நல்ல பரிமாணத்துடன் பார்ப்பவர் பெருமூச்சுவிடும் வண்ணம் பருத்திருந்தன. ஆனால் இடையே ஒடுங்கி சிறுத்துக் காணப்பட்டன. அவர்கள் முகமெங்கும் மஞ்சள் மணத்தது. கழுத்தில் நீலக்கல்லாலான கோவைத் தாலி பளிச்சிட்டன. பொதுவில் பள்ளியர்கள் அழகு நலம் வாய்த்தவர்கள். சான்றாக குருத்தி என்பவளுடைய அழகைக் கண்டு கவிஞர் வியந்து பாராட்டுகின்றார். அவள் தொடைகளோ வாழைத் தண்டினைப் போன்றும், கண்கள் இரண்டும் கணைகளைப் போன்றும், கேசம் கார் முகில் போன்றும், முலைகளிரண்டும் இரண்டு குடங்கள் போன்றும், இடை வஞ்சிக் கொடி போன்றும், நடை இளம் பிடியினை ஒத்தும் காணப்பட்டது என்கின்றார்.

“கொண்டாடிக் கொண்டு நடச்செய்தே-இன்று
 கண்டோ மிதென்ன புதுமையோ
 தொடையென் றால்வாழைத் தண்டைப்போல்-விழிக்
 கடையென் றால்கணை ரெண்டைப் போல்
 சொருக்கென் றால்மேக படத்தைப்போல்-முலை
 நெருக்கென் றால்இணைக் குடத்தைப்போல்
 இடையென் றால்வஞ்சிக் கொடியைப் போல்-வரும்
 நடையென் றால்இளம் பிடியைப் போல்
 இருந்த சாயலுக் கிப்பாற்-குருந்தி

திருந்தி னாளடி பள்ளீரே.”

(முக்கூ.128:5-14)

எப்பொழுதும் கடுமையாக உழைத்தாலும் அவர்கள் பொன் நிறத்துடனும், உடல் இறுகியும் காணப்பட்டனர். பொதுவாக உழைப்பிற்கஞ்சாத பள்ளர்களும், பள்ளியரும் அழகு நலத்துடனும், ஆரோக்கிய வளத்துடனும் வாழ்ந்தனர்.

பள்ளர்களின் பெயர்கள்

பள்ளரின் பெயர்கள் எளிமையானவை. பல காரணப் பெயர்கள் என்பதுடன் உச்சரிக்க அழகானவை. இவை அக்கால மிட்டா, மிராசுகளின் பெயர்களின்று வேறுபட்டுக் காணப்பட்டன. ஆண்களுக்கு அரியான், அருகன், இருவக் குடும்பன், ஈச்சக் குடும்பன், உடையான், கங்கன், கட்டைச் சங்கன், கட்டை முண்டன், கண்டன். கொண்டைத் தாண்டி, கோரைப் பூவன், சடையன், சங்கன், சருவக் குடும்பன், சாத்தான், சிங்கன், சின்னத் திருவன், செங்கான், தாடிப் பிச்சன், நெட்டையன், பச்சை மூவன், புங்கன், புலியன், பூவன், பெரியான், பெற்றாக் குடும்பன் பொத்தாணி, போத்தன், மாடன், முத்தக் குடும்பன், மொட்டையன், மொண்டிப் பொதுவன், வைத்தி, வெருகன், வேலான் போன்ற பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன.

பள்ளியருக்கு அங்காளி, அணைச்சி, அம்மஞ்சி, அரியாளி, அருதி, அழகி, அன்னம், ஆவி, இருவி, உடைச்சி, எல்லி, எழுவி, கட்டைப் பெரியாள், கரும்பி, கலிச்சி, கன்னி, கறுப்பி, காக்கி, காந்தி, காமி, குமுக்கி, குருத்தி, கூழைப் பிச்சி, கடைச்சி, சாந்தி, சின்னி, செம்பி, செல்லி, சேவி, தம்பிச் சாடல், தையலி, நல்லி, நன்னி, நாகி, நாச்சி, நூவி, பாலி, புலிச்சி, பூமி, பூலி, பெரிச்சி, பொதுவி, பொய்யலி, பொன்னி, போகிலாள், மருதி, மூக்கி, மூவி, வம்பி, வெயிலி, வெழுதி, வேம்பி போன்ற பெயர்கள் சூட்டப்பட்டிருந்தன. இப்பெயர்கள் யாவும் அக்கால உயர் குடிமக்களின் பெயர்களான இராசாவாணன், கேசவன், கோனேரிக்கோன், ஞானச்செட்டி, தாண்டவராயன், தாதக்கோன், நந்தன், பூதக்கோன், மருதப்பன், மாணிக்கவாசகன், வேதக்கோன், வடமலைப் பிள்ளை, திருமலைக் கொழுந்து, அழகப்ப முதலி போன்ற பெயர்களின்று முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது.

பள்ளரின் இல்வாழ்க்கை

இல்வாழ்க்கை என்பது அனைத்து உயிர்களுக்கும் இன்றியமையாத ஒன்று. குறிப்பாக மானிட இனத்துக்கு அது தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. ஆணும், பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதின் மூலம் வாழ்வின் பயனை நுகர்ந்து அதை முழுமையடைச் செய்கின்றனர். இதனால் பிறப்பின் பயன் நிறைவேறுகின்றது. இதற்கு பள்ளரும் விதிவிலக்கன்று. பள்ளனும், பள்ளியும் காதல் வசப்பட்டு இன்பக் களியாட்டத்தில் முழுகித் திளைத்தனர். வாழ்க்கையை முழுமையாக நுகர்ந்தனர். அன்புள்ளம் கொண்டு பள்ளனும், பள்ளியரும் காதல் வசப்படுதல் வழக்கு. இயற்கையாக உயிரினங்கள் இல்வாழ்க்கையின் இன்பத்தை

குறைவின்றி துய்ப்பது போல் அவர்களும் இன்பத்தை அள்ளிப் பருகினர். அன்பு நெஞ்சம் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் பரவசமாக நோக்கி மகிழ்ந்தனர்.

“உள்ளத்தி லூசலிடும் உல்லாசப் பார்வைவிழிக்
கள்ளத்தி னாலிரும்புங் கல்லுங் கரையாதோ
வெள்ளத்தி லேதுயில்கார் மெய்யழகர் முக்கூடல்
பள்ளத்தி யார்அழகு பார்க்க முடியாதே.”

(முக்கூ.7)

பள்ளரின் இல்வாழ்க்கை இயற்கையோடியைந்தது. பாசம், நேசம், பரிவு, அன்பு, பக்தி இவைகளே இவர்களின் இல்வாழ்வின் ஆணிவேராகும். ஆனாலும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடு அவர்களிடத்து காணவில்லை. இரு மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்வது குற்றமாகவும் கருதப்படவில்லை. உறவில் மணம் புரிதல் குறிப்பாக முறைப் பெண்களைத் திருமணம் புரிவது அக்கால வழக்கு. சில சமயம் வேற்று ஊருக்குச் சென்று காதல் கடிமணம் புரிவதும் உண்டு. ஒருத்தியை மணம் புரிந்து வாழ்ந்துவிட்டு இரண்டாம் தாரமாக மற்றொருத்தியை சேர்த்துக் கொள்வதும் காணப்பட்டது. இளையவள் மோகத்தில் மூழ்கி மூத்தவளைப் புறக்கணிக்கும் வழக்கும் காணப்பட்டது.

“ஏச்சுக்குப் பிறந்தான்-வரவரக்
கூச்சத்தை மறந்தான்-இளையவள்
இளமையைக் குறித்தான்-முதிருமென்
வளமையைப் பறித்தான்
நீச்சுக்கு மேலே-நிலைப்பென்ன
பேச்சுக் கையாலே-உழச்சற்றே
நினைப்பது மில்லை-எனைத்தேடிக்ஆஆ
கனைப்பது மில்லை
தீச்சுட்ட தாறும்-பழித்திடும்
நாச்சுட்ட தேறும்-அவனைமுன்
சீயென்று போட்டேன்-நான்இனி
வாயொன்றுங் காட்டேன்”

(முக்கூ.90:1-14)

இளையரின் அழகில் மூழ்கி மூத்தவளைப் புறக்கணித்துப் பள்ளன் அவளே கதியென்று கிடந்தான். வேலைக்கும் செல்லாமல் அவள் வீடே கதியென்று வாழ்ந்தான். இதனால் குடும்பத்தில் அமைதி குலைந்தது. சச்சரவு மேலோங்கியது. வீட்டில் சக்களத்திச் சண்டை

முற்றி சந்திக்கு வந்து, சந்தி சிரித்தது.

முத்த பள்ளி, பள்ளன் தன்னை புறக்கணிப்பது குறித்து முறையிட்டு அவனுக்கு தண்டனை வாங்கித்தந்தாள், பின்பு அவன் படும் துன்பம் கண்டு மனம் பொறாமல் அவனுக்காக ஆண்டையிடம் பரிந்து பேசி விடுதலை வாங்கித் தந்தாள். இது கணவன் மனைவியரிடையே இருந்த ஆழ்ந்த அன்பையும், பாசத்தையும் புலப்படுத்தும். கணவனை எதற்கும் விட்டுக் கொடுக்காத தமிழ்ப் பெண்மை நலத்தை முத்த பள்ளியின் வாயிலாக அறியலாம். உறவு முறையுடைய பெண்களுடன் விளையாடுவதும், கேலி செய்வதும் பள்ளருக்கு பொழுதுபோக்கு. காதல் மீதூர பெண்களை ஆண்கள் மயக்குவதும் உண்டு. அவர்கள் கள்ளை அருந்தி மது போதையில் காம வரம்பு மீறி காதல் சேட்டைகள் புரிந்தனர். இறைச்சியில் வசிய மருந்து கலந்து கொடுத்து ஆண்களை மயக்கும் நிகழ்வும் அக்காலத்தில் நிலவியது. கடும் உழைப்பாளிகளான பள்ளர்கள் தம் உடல்வலி மறக்க மது அருந்தும் பழக்கம் கொண்டிருந்தனர். ஆண், பெண் இருபாலரும் மது அருந்தினர். தென்னை மற்றும் பனை மரத்தின் கள் பொதுவாக அருந்தப்பட்டது.

பள்ளர்களும் நிலங்கள்

நிலமே அவர்களுக்கு தாய் என்பதால் அதற்கு மனிதருக்குச் சூட்டுவது போன்று பல பெயர்கள் சூட்டினர். சான்றாக தான் பயிரிடும் நிலங்களுக்கு அழகராய்ச்சிப் படை, ஆந்தைக் குளம், கழை பற்றித்தடி, குத்துக் கல், குளங்கல் மடை, குளத்துப் பற்று, கேசவன் திறப்பு, கோரைக் குண்டோடை, சன்னை வெட்டியான், வாய்க்கால் போக்கு, சுமைதாங்கி வட்டம், தோளி நிற்கும் துறைச்சுற்று, நயினாத்தியான் திருத்து, நாச்சியார் திருவிடையாட்டம், நாட்டுப்புரவி, முத்தன் பகுதி, வன்னியடித் திட்டு, வாரந்துடையான், ஏரிக் கட்டளை, வீரபாண்டி போன்ற பெயர்களை பள்ளர் சூட்டினர். பள்ளர் காடுகளைத் திருத்தி பண்பட்ட நிலங்களாக மாற்றினர். அவற்றை கண் இமைப் போல் காத்துப் பயிட்டனர்.

பள்ளர் பழக்கிய மாடுகள்

பள்ளரின் உற்ற தோழன் மாடுகளே. அவற்றை உள்ளூரில் மட்டுமல்லாமல் வெளியூர் சென்றும் விலைக்கு வாங்கி வந்தனர். அவற்றை நன்கு உழவுக்குப் பழக்கினர். அவைகளுக்கு பலவிதமான பெயர்கள் சூட்டி செல்லமாக தம் குழந்தைகள் போன்று வளர்த்தனர். அணிற்காலன், அல்லியன், ஒற்றைக் கொம்பன், கரும்போரான், கருமரையான், கழற்சிக் கண்ணன், கறுப்பன், குடைக் கொம்பன், குடைச் செவியன், குத்துக் குளம்பன், குற்றாலன் கூடுகொம்பன், கொட்டைப் பாக்கன், சுழியன், செம்பருத்து, செம்மறையன், பசுக் காலன், படப்புப் பிடிங்கி, படலைக் கொம்பன், புல்லைக் காளை, மட்டைக் கொம்பன், மஞ்சன் வாலன், மயிலை, மேழை, மோழை, விடர்த்தலை, பூநிறத்தான், வெள்ளைக் காளை போன்றவை பள்ளர் மாடுகளுக்குச் சூட்டிய

பெயர்களாகும். மாடுகளுக்கு காரணப்பெயர்கள் சூட்டுவதன் மூலம் பள்ளர் அம்மாடுகள் மீது எத்துணை அன்பும், பாசமும், நேசமும் கொண்டிருந்தனர் என்பது புலனாகும். அன்றைய நாளில் உழவுக்கு அச்சாணியாய் காளைகள் திகழ்ந்ததால் பள்ளர் வாழ்வில் அவை இன்றியமையாத இடம் பிடித்தன.

பள்ளர்களின் நம்பிக்கைகள்

பள்ளர்கள் எந்த சுப காரியத்தை தொடக்கும் பொழுதும் நல்ல நாள் பார்த்தே தொடங்குவர். குறிப்பாக உழவுத் தொழில் தொடங்கும் முன் சுபநாளை, சுபவேளை பார்த்த பின்னரே தம் தொழிலைத் தொடக்குவர். இதற்காக நிலத்தில் சிறப்பு பூஜையும் நிகழ்த்தப்பட்டது. ஏழாம் பக்கமும், ஜோதி நட்சத்திரமும், தைத்துலக்கு கரணமும் சேர்ந்த சுப தினத்தில் அதாவது புதன் கிழமையில், ஐந்திரங்களும் பொருந்திய சுப வேளையில் அதாவது துலா ஓரையில் உழவைத் தொடக்குவர். அவ்வாறு தொடக்கின் வெற்றி கிட்டி வெள்ளாமை பெருகும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை.

“சத்தமி புதன்சோதி தைதுலக் கரணம்
தவறாத சுபயோகந் தகுபஞ்சாங்கம்
மெத்தநன் றென்பார்த்து மேலான வேதியர்கள்
மிக்க துலாமுகிழ்த்தம் விதித்தா ரின்று
பத்தர்பணி முக்கூடல் பரமனார் அழகர்தம்
பண்ணைக்கே ரிடவேணும் பள்ளா என்றே
உத்தாரம் பண்ணைக் காரன் உரைத்தான்
உரையைக் கேட்ட
உடனே குடும்பன் ஏர்கொண் டுமுச்சென்றானே.”

((மூக்கூ.113)

இப்பூஜை நிகழ்வின் போது பல தெய்வங்களுக்குப் படையலிட்டு வழிபாடு நிகழ்த்துவர். அவர்களின் வழிபாட்டு முறை பல்வகையானவை. பேய்க் கோயில் வழிபாடு பள்ளருக்கு உகந்ததாக இருந்தது. ஆண்டு தோறும் இங்கு திருவிழா வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. அவ்வமயம் கூத்தாட்டமும், கொட்டு மேளமும் முழங்க வழிபாடு நிகழ்த்தப்பட்டது. கணியன் ஆட்டமும், வில்லுப் பாட்டும் வெகுவிமரிசையாய் நிகழ்த்தப்பெற்றன. இதற்கான செலவை சரிகட்ட பள்ளரிடம் வரி வசூல் செய்யப்பட்டது. இது தவிர பலவிதமான சிறு தெய்வங்களையும் அவர்கள் வழிபட்டனர். பூலா உடையார் என்ற தெய்வத்துக்கு ஆண்டுதோறும் ஒரு நன்நாளில் பொங்கலும், தேங்காயும், கரும்பும் வைத்து வழிபாடு செய்தனர்.

“திங்கள்மும் மாரியுல கெங்கும் பெய்யவே

தெய்வத்தைப் போற்றி வந்தாற் கைதருங்காண்
 பொங்கலு மிட்டுத்தேங் காயுங் கரும்பும்
 பூலா வுடையாருக்குச் சாலக் கொடுங்கள்
 குங்குமத் தோடுசந் தனமுங் கலந்து
 குழுக்கா வுடையாரய்யர் தமக்குச் சாத்தும்
 கங்கணங் கட்டியே எழுசெங் கடாயும்
 கரையடிச் சாத்தாமுன்னே விரைய வெட்டும்.”

((முக்கூ.32)

கிராமத்தில் உள்ள ஐயனாருக்கு குங்குமமும், சந்தனமும் கலந்து சாத்தி, சாந்தி வழிபாடு செய்தனர். அச்சமயம் ஏழு செங்கிடாக்கள் வரிசையாக நிறுத்தி ஒரே வெட்டில் வீழ்த்தி பலி கொடுத்தனர். இவ்வாறு பலியளித்தால் மாதம் மும்மாரி பொழியும் என்றும் அவர்கள் நம்பினர்.

“பூத்தலைச் செஞ்சேவற் சாத்திரத் தாலே
 புவியு ருடையார் கொள்ளப் பலிதானிடும்
 வாய்த்தசா ராயமும் பனையூற்றுக் கள்ளும்
 வடக்குவாய்ச் செல்லியுண்ணக் குடத்தில் வையும்
 தோத்திரம் பண்ணும் பண்ணுங் கூத்தாடியே
 தொழுது தொழுது வேண்டும் மழைபெய்யவே
 ஏத்தும் அழகர் பேரை வாழ்த்தி வாழ்த்தியே
 எல்லோரும் வாரும் பள்ளர் எல்லோருமே”

((முக்கூ.33)

புலியுருடையார் என்ற தெய்வத்துக்கு உச்சியில் சிவந்த பூவுடைய சேவலை பலியிட்டு வழிபட்டனர். பனை மரத்திலிருந்து வடித்த கள்ளைக் குடத்துடன் வைத்து பூஜை செய்தனர். புகழ் பெற்ற அழகர் தெய்வத்திற்கு நன்நாள் குறித்து இசையுடன் கூத்தாடிப் படையலிட்டு வழிபட்டனர். முருகனுக்கு குறவைக் கூத்தை நிகழ்த்தியும் வழிபட்டனர். பொதுவில் நேர்த்திக் கடன் என்பது இறைச்சி உணவை சமைத்து படையலிட்டு வழிபடுவதாகும்.

பள்ளரின் சமயம்

பள்ளர் இயல்பாகவே மிகுந்த தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்கள். தெய்வத்தை தொழ எப்பொழுதும் மறக்காதவர்கள். இவர்கள் சைவ, வைணவ நெறிகளைப்

பின்பற்றினர். பள்ளனும், மூத்த பள்ளியும் சிறந்த வைணவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அவன் இளையாளான இளைய பள்ளி சிறந்த சைவ பக்தையாகத் திகழ்ந்தான். கணவன் மனைவியே வெவ்வேறு சமய நெறிகளைப் பின்பற்றுபவர்களாக திகழ்ந்தனர். அக்காலத்தில் சைவ-வைணவ சமயப் பூசல்களும் இருந்தன. பள்ளியரிடையே நிகழ்ந்த சமய மோதல் இதைப் புலப்படுத்துகின்றது. இது தவிர பள்ளர்கள் இந்திரன், இராமன், இலட்சுமி, உடையாரையர், உமாதேவி, கண்ணன், கலைமகள், சக்கரத்தாழ்வார், சேனை முதலிகள், திருமால், தூர்கை, பிரம்மன், மருதீசர், வருணன் போன்ற தெய்வங்களை வழிபட்டனர். ஆடித் திருவிழாவையும், பங்குனித் திருவிழாவையும் அவர்கள் சிறப்புடன் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். திருவிழாக்களின் போது காப்புக் கட்டி விரதமிருக்கும் வழக்கம் இக்காலத்தைப் போன்றே அக்காலத்திலும் காணப்பட்டது.

நிலமானிய முறை-ஆண்டான், அடிமை (Feudalism)

நிலத்தை உழுத பள்ளருக்கும், அதன் உரிமையாளரான பண்ணைக்காரர்களுக்குமிடையே இருந்த உறவு முறை மிகுந்த ஏற்றத்தாழ்வுடன் காணப்பட்டது. பண்ணைக்காரர் முதலாளி என்ற நிலையிலும், பள்ளர் தொழிலாளி என்ற நிலையிலும் காணப்பட்டனர். பண்ணைக்காரர்கள் தெய்வ நிலையில் வைத்து மதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் "ஆண்டை" என்று பெருமையுடன் அழைக்கப்பட்டனர். நிலத்தின் உரிமையாளன் என்ற பெருமீதம் அவர்களிடம் காணப்பட்டது. தன் பண்ணையில் வேலை செய்யும் பள்ளரை தன் அடிமைகளாக அவர்கள் பாவித்தனர். அவர்கள் தவறு செய்யும் பொழுது விசாரிக்கும் உரிமையும், அதற்கு தண்டனை வழங்கும் அதிகாரமும் அவர்களிடமிருந்தது. இதன் மூலம் நிலம் மட்டுமல்லாமல் நிலத்தில் வேலை செய்யும் உழவர்களும் அவர்களுக்கு அடிமைகளாக வாழ்ந்தனர். இடைக்கால ஐரோப்பாவில் காணப்பட்ட பண்ணை முறையும் இதே போன்று காணப்பட்டது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஆண்டையை எதிர்த்து பேச பள்ளருக்கு உரிமையில்லை. அதே சமயம் தம்முடைய குறைகளை ஆண்டையிடம் முறையிட்டுத் தீர்வு காண அவர்கள் எண்ணினர். எனவே பண்ணைக்காரரிடம் நீதி விசாரணை செய்யும் அதிகாரமும், தண்டனை வழங்கும் அதிகாரமும், தண்டனையை நிறைவேற்றும் அதிகாரமும் காணப்பட்டன. வடிவழகக் பள்ளன் வேலை செய்யாமல் ஏமாற்றியது கண்டு அவன் மீது ஆண்டை கோபம் கொண்டு தண்டனை வழங்கியதே இதற்குச் சான்று.

“இசையாத வார்த்தைசொன்னா

யென்றுபண்ணை யானெழுந்து

கசையால் அடிப்பனென்று

கண்சிவந்து கூறினனே”

(மூக்கூ.61:5-8)

பொதுவில் நிதி, நீதி, நிர்வாக அதிகாரங்கள் யாவும் பண்ணை முறையில் பண்ணைக்காரரிடமே காணப்பட்டன.

பள்ளரின் தனிப்பட்ட வாழ்விலும் தலையிடும் அதிகாரம் அவர்களிடமிருந்தது. சான்றாக மூத்த பள்ளியை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு இளைய பள்ளியின் மோகத்தில் மூழ்கிய பள்ளன் குறித்து மூத்த பள்ளி பண்ணைக்காரனிடம் முறையிட்டு அவனுக்கு கடும் தண்டனை வழங்குமாறு முறையிடுகின்றாள். இதை ஏற்று அவனுக்கு தண்டனை வழங்கப்பட்டது. பள்ளன் கட்டையில் பிணைக்கப்பட்டு தண்டிக்கப் பட்டது இதை உணர்த்தும்.

“எந்தைதிரு முக்கூடல் ஏரியில்நீ ஆடுவைத்துத்
தந்தவித மோமருதூர்ச் சங்காத்தி வீட்டுறக்கம்
சிந்தைதொட்டுப் பாரெனக்ண் சிவந்துபண்ணைக் காரனங்கே
வந்தபள்ளன் தன்காலில் மரக்குட்டை சேர்த்தானே.”

(முக்கூ.93)

எனவே பண்ணைக்காரர்கள் பள்ளருக்கு உரிமையாளனாக, முதலாளியாக, நீதியரசனாக, காப்பாளனாகத் திகழ்ந்தார்கள். பள்ளர்கள் விவசாயிகளாக, கூலிக்காரர்களாக, அடிமைகளாக, சேவகர்களாக, அண்டிவாழ்வோராக வாழ்ந்தனர். இந்தப் பண்ணை அமைப்பு முறை ஐரோப்பாவின் இடைக்காலத்தில் நிலவிய நிலமானிய முறையை (Feudalism) நினைவுபடுத்துகின்றது. அங்கு காணப்பட்டது போன்ற பண்ணை அமைப்பு முறை தமிழகத்திலும் காணப்பட்டது சாலவும் வியப்புக்குரியதாகும்.

பண்ணைக்காரன் முதலாளியாகத் திகழ்ந்ததினால் பள்ளர் அவனைக் கண்டு அஞ்சினர். ஆனால் அதே சமயம் அவன் தோற்றத்தைக் கண்டு எள்ளி நகையாடி மகிழ்ந்தனர்.

“முட்டிக்காற் பண்ணையாண்டே
நடுக்கேளாரோ-ஆந்தை
மூக்குமூஞ்சிப் பண்ணையாண்டே
மட்டிவாய்ப் பண்ணையாண்டே
நடுக்கேளாரோ-கரு
மந்திமுகப் பண்ணையாண்டே
நடுக் கேளாரோ
சட்டித்தலைப் பண்ணையாண்டே
நடுக்கேளாரோ-தண்ணீர்ச்
சால்வயிற்றுப் பண்ணையாண்டே

நடுக் கேளாரோ
 கெட்டிகெட்டி பெண்டுரெண்டு
 வைத்தகுடும்பன்-செய்த
 கெருவமும் வஞ்சகமும்
 கேளும் பள்ளீரே”

((முக்கூ.150)

பள்ளியரும் கேலி செய்யும் வண்ணம் அவன் தோற்றம் காணப்பட்டது. அவன் மாறு கண்ணுடனும், பருத்திப் பை போன்ற தொப்பையுடனும், கீரை மத்துபோன்ற வழக்கைத் தலையுடனும், சுரை வித்துப்போல் பல்லுடனும், ஊளை நிறைந்த நாசியுடனும், நசுக்கிய மாங்கொட்டை போன்ற தாடையுடனும், தாறுமாறாய் முளைத்த மீசையுடனும், எருமைக் கிடாய் போன்ற நடையுடனும், மொன்னை முகத்துடனும், ஒட்ட வைத்தது போன்ற காதுகளுடனும், தட்டியான முட்டிக் காலுடனும், ஆந்தை மூக்குடனும், மட்டியான வாயுடனும், கருமந்தியின் முகத்துடனும், சட்டித் தலையுடனும் காணப்பட்டான்.

“மாறு கண்ணும் பருத்திப்பைக்
 கூறு வயிறும்-கீரை
 மத்துப்போல் தலையும் சுரை
 வித்துப்போல் பல்லும்
 நீறுபோல் வெளுத்த லுளை
 யூறு நாசியும்-தட்டி
 நெரித்தமாங் கொட்டை போல்ஈ
 அரித்த வாயும்
 தாறுமாறாய் மீசையில் அஞ்
 சாறு மயிரும்தூங்கற்
 சண்ணைக் கடாப் போல்நடையும்
 மொண்ணை முகமும்
 வேறு கீறி ஒட்டவைத்த
 ஏறு காதுமாய்-நேமி
 வீர் னார்முக்கூடற்பண்ணைக்
 காரனார்வந் தார்.”

((முக்கூ.53)

ஐரோப்பாவை போன்று தமிழகத்தின் பண்ணை முறையிலும் ஏராளமானக் குறைகள் காணப்பட்டன.

தீண்டாமை எதிர்ப்பு

பள்ளர்கள் தாம் செய்த தொழிலின் காரணமாய் ஆரம்பத்தில் நன்கு மதித்துப் போற்றப்பட்டனர். ஆனால் காலப்போக்கில் தம் சமூக மதிப்பை இழந்தனர். காலத்தின் கோலத்தால் கடைநிலைக் குடியினராய் மாறினர். பள்ளர் என்பது ஆரம்பத்தில் தொழிற் பெயராய் இருந்த போதிலும் நாளாவட்டத்தில் அது தனி ஜாதியாக உருமாறியது. அவர்கள் சமூகத்தில் இழிக்குடியினராய் நடத்தப்பட்டனர். அவர்கள் வசிக்க சேரிப்பகுதிகள் உருவாகின. மேட்டுக்குடியினரால் தீண்டத்தகாதவராய் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டனர். இலக்கியங்களும் சமூகத்தின் வழி நின்று பள்ளரையும் அவர்தம் தொழிலையும் இழிவானதாகச் சித்தரித்தன. சான்றாக காஞ்சி கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய பேரூர் புராணத்தில் சிவபெருமான் தன்னை உயர்ந்த பிறப்பாளனாயும், தாழ்ந்த பிறப்பாளனாயும் காட்ட முனைந்தார். உயர்ந்தவனாய்க் காட்ட பிராமணனாய் பிறப்பெடுத்தும் தாழ்ந்தவனாய் காட்ட பள்ளனாயும் பிறப்பெடுத்தார் என்று சித்தரிக்கப்படுகின்றது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு இழிபிறப்பாளனாய் தன்னைக் காட்ட முனைந்த இறைவன் பள்ளனாகப் பிறந்தார் என்று இந்நூல் அக்காலப்பள்ளரின் தாழ்நிலையை உரைக்கின்றது.

“உயர்ந்தவுந் தாம யிழிந்த வுந்தாமெயனமைறே

யாலமிட்டுரக்கும்

வியந்ததஞ்சய்கயிரண்டனுளான்று

வதியனாகிமுன்காட்டிப்

பயந்தருமிறவர்மற்றதுங்காட்டப்பள்ளனாய்த்

திருவிளயாட்டால்

நயந்தபூம்பைணயின்வினெசயவன்பர்

நண்ணுமுனண்ணினரம்மா.”

(பேரூர் புரா-பள்ளுப் பட.1300)

சிவபெருமான் பள்ளனாகப் பிறந்து வேளாண் தொழில் செய்ய வயலில் இறங்கி வேலை செய்தார். பிற தேவர்கள் அனைவரும் நுகமும், கலப்பையும், மேழியும், கொழுவும், வாரும், கோலும், கிடாயும், ஏறும், வித்தும், நாற்றுமாகி நின்றனர். மேலும் தாயார் உமாதேவியும் பள்ளியராக இழிப்பிறப்பெடுத்து வயலில் இறங்கி நாற்று நடடாள் என்ற செய்தியை இந்நூல் உரைக்கின்றது.

“உழுகுநர் ஒருபால் உழுதசே றழுந்த

ஒண்புனல் பாய்ந்துநர் ஒருபால்

முழுவரப் பருகு சீக்குநர் ஒருபால்
 மொய்பரம் படுக்குநர் ஒருபால்
 செழுமணிப் பகடு பூட்டுவிட் டுப்பிச்
 செறிபுனல் மண்ணுநர் ஒருபால்
 விழுமிய நாறு வார்க்குநா ஒருபால்
 வித்துனர் ஒருபுறம் ஆனார்.”

(பேருர் புரா- பள்ளுப் பட.1305)

இவற்றால் இடைக்காலத்தில் பள்ளர் தம் பழம் பெருமையை இழந்து தாழ் குடியினராய் வாழ்ந்தனர் என்பது புலனாகும்.

மேலும் இச்செய்தியை உறுதி செய்ய கோயிலொழுகு என்ற நூல் “வரம் தரும் பெருமாளையயர்” என்ற வைணவ அடியாரின் வரலாற்றை உரைக்கும். பிராமணரான அவர் பறைச்சேரிக்குச் சென்று பள்ளருடன் வாழ்ந்து, பள்ளுப் பாட்டைக் கேட்டதாக இந்நூல் உரைக்கின்றது. “இவர் பறைச்சேரியிலிருந்து பள்ளும், பறையும் இசையுடன் பாடக் கேட்டருளி” என்ற வாசகம் இதை உணர்த்தும் (கோயிலொழுகு பக்:110). அவர் அவ்வாறு பள்ளருடன் சேரியில் வாழ்வதை இந்நூல் கேவலமாக கருதிற்று. எனவே பொதுமக்கள் இலக்கியமாய் திகழ்ந்த பள்ளுப் பாட்டு உழவர், உழத்தியர் பாடல் என்ற நிலை மாறி பறைச்சேரிகளில் மட்டும் பயின்று வரும் கடைநிலை குடிகளின் பாடலாக மாறியது காலத்தின் கோலமாகும்.

மேட்டுக்குடியினரான பிராமணர்கள், வேளாளர்கள், முதலிகள், செட்டிகள் போன்றோர் பள்ளர்களை கீழ்ப்பிறப்பினராகக் கருதி ஒதுக்கிவைத்தனர். ஆனால் அவர்களின் நிலங்கள் யாவும் பள்ளர்களாளேயே இரத்தம் வியர்வையாகச் சிந்தி பயிரிடப்பட்டன. அதில் வரும் விளைச்சலில் இவ்வுயர்குடியினர் உண்டு களித்து உல்லாச சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். இது அக்காலச் சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வை புலப்படுத்தும். தான் தீண்டத்தகாதவன் என்பதை பள்ளர் எதிர்த்தனர். தாம் பழம் பெருமைமிக்க குடியில் வந்தவர் என்றும் கருதினர். தன்னை “தூர விலகிப்போ” என்று கூறிய மேல் குலத்தவர் தம் பழமையைப் பற்றி அறியாதவர்கள் என்றும், தாம் அனைவருக்கும் உணவை உற்பத்தி செய்து அளிப்பதால் தாம் தாழ்த்தப்பட்டவர் அல்லர் என்கின்றனர். தம்மை தொடக்கூடாது என்று சொன்ன மேட்டுக் குடியினருக்கு உண்ண உணவளிக்கும் அன்னப்பிரபுக்கள் தாங்களே என்று பெருமையுடன் உரைக்கின்றனர். இவ்வாறு தீண்டாமையை பள்ளர் அன்றே எதிர்த்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“முக்கூட லுற் றழகர்
 திருவடி வைக்குமன்றே
 வரும் அடியேன்
 பக்கமே தூரப் போயும்

தக்கசோ றென்வெள் ளாண்மை

பள்ளாபள் ளாஎன்பார்

மெய்கொள் ளாதவர்

மைக்கடல் முத்துக் கீடாய்

மிக்கநெல் முத்துண் டாக்கும்

வடிவழ கக்குடும்பன்

நானே யாண்டே.” (முக்கூ.15)

பள்ளு இலக்கியத்தின் பல்வகைப் பதிவுகள்

முக்கூடற் பள்ளு இலக்கியம் அக்கால நிலையை அறிவிக்கும் கால ஆவணமாகும். 16 மற்றும் 17ஆம் நூற்றாண்டின் பொது மக்கள் வாழ்வை பதிவு செய்த ஒரே ஆவணம் என்ற நிலையில் இந்நூல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. எனவே இதை காலப் பெட்டகம் என்றால் அது மிகையாகாது. தமிழ் இலக்கிய உலகில் உழவர் நிலையை விளக்கும் ஒரே ஆவணம் இதுவென்பது இதன் சிறப்பு. இந்நூல் காய்தல் உவத்தலின்றி பள்ளரின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கின்றது. எனவே அது பின்வரும் சந்ததியினருக்கு பயன்படும் வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழ்கின்றது. பள்ளரின் வாழ்வு சார்ந்த பல்வேறு நிகழ்வுகளை நமக்கு எடுத்துரைக்கும் சான்றாதாரமாகத் திகழ்வதால் இது என்றும் போற்றுதற்குரியது. இந்நூல் நாம் அறியாத அக்காலப் பல்வேறு செய்திகளைச் சுவைபடத் தெரிவிக்கின்றது.

பள்ளியர்கள் பலவிதமான தங்க அணிகளை அணிந்திருந்தனர். அவை அரும் பொற்காப்பு, குழை, நீலவடக்கல், கோவைத் தாலி, கன்னப் பரிசு, சரடு, சங்கிலி, காப்பு போன்றவையாகும். அக்கால தென் தமிழ்நாட்டில் பலவித இனங்கள் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் ஆண்டார், ஆயர், ஆற்றுக் காலாட்டியர், இடையர், எயினர், கம்மியர், களமர், கரைக் காடர். குறமோட்டு ஜாதி, கோவலர், செட்டிகள், தேவதாசிகள், மள்ளர், மறவர், வேதியர், பள்ளர், வெள்ளாளர், பிள்ளைகள் போன்றவராவர். அக்காலச் சமூகம் உயர்வு தாழ்வுடன் திகழ்ந்தது. அந்தணர், வேளாளர், செட்டிகள், கம்மியர், மறவர், இடையர், பிள்ளைகள், போன்றோர் உயர்குடியினராய் ஊரில் வசித்தனர். பள்ளர்கள் சேரியில் தீண்டத்தகாதவராய் வசித்து வந்தனர்.

அக்காலத் திருநெல்வேலி சீமை பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து இருந்தது. அவை ஆதூர் நாடு, ஆதூர் வடகரை நாடு, சீவல நாடு, மலையாள நாடு போன்றவைகளாகும். மேலும் இப்பகுதியில் பல ஊர்கள் சிறப்புடன் திகழ்ந்தன. அவை ஆதூர், ஆறை, உளக்குடி, களக்குடி, காலை, குருகை, குற்றாலம், கூடல், சாத்தூர், சீவலப்பேரி, சீவலமங்கை, செப்பறை, திருப்பதி, தென்கரை, தென்மருதூர், தென்முக்கூடல் போன்றவைகளாகும். அக்கால நிலங்கள் அதன் தரத்திற்கேற்ப பல்வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை கட்டளை, குண்டு, குளம், சுற்று, ஆடி, திட்டு, திருத்து, திருவிடையாட்டம், பகுதி, பந்து,

புரவு, மடை போன்றவையாகும். திருநெல்வேலிப் பகுதியில் உதயவரை, திருமால் வரை, பொதிகை மலை போன்ற மலைகள் சிறப்புற்றிருந்தன.

பள்ளர்கள் விவசாயி என்பதால் பலவிதமான தாவரங்களைப் பயிரிட்டு வளர்த்தனர். காடுகளிலும், தோட்டங்களிலும், வீடுகளிலும் அவை பயிரிடப்பட்டன. அவை அவரை, அறுகங்கொடி, இஞ்சி, இருப்பை, ஈத்து, எள், கடுகை, கரும்பு, கள்ளி, கீரை, குரசம், குல்லை, குளவி, கொன்றை, சந்தனம், சூரை, சூதம், தினை, துவரை, துளவு, தெங்கு, தோன்றி, நெய்தல், பங்கயம், பருத்தி, பலா, பாலை, புன்னை, பூசம், பூவை, மஞ்சள், மரவம், மாமரம், மருதம், மௌவல், மாதுளை, முல்லை, வாழை, வேதின் போன்றவையாகும். இதில் சில மரங்கள், சில கொடிகள், சில செடிகளாகும். அவை நன்கு பயிரிடப்பட்டு தினசரி அவர்களால் பயன் படுத்தப்பட்டன.

பள்ளர்கள் அசைவ உணவுப் பிரியர்கள். தம் உணவுக்குப் பலவிதமான மீன்களைப் பிடித்து உணவாக சமைத்து உண்டனர். அக்காலத்தில் ஏரிகளிலும், குளங்களிலும், கால்வாய்களிலும், நதிகளிலும் கிடைத்த மீன்களான அயிந்தி, அயிரை, ஆரால், உல்லம், உருவை, எண்ணை மீன், ஓராமீன், அசலி, கடந்தை, கருங்கண்ணி, கெண்டை, கெளறு, கெளுத்தி, குறவை, கூனி, கோவை, சம்பான், சள்ளை, சாளை, திருக்கை, துதிக்கை, மூக்கன், தேளி, நொறுக்கி, பசலி, பஞ்சலை, பிண்ணாக்கு, பறவை, பாசிமீன், பொத்தி, கேரம், மடந்தை, மணவி, மந்தி, மயிந்தி, மலக்கு, வரால், வாளை போன்றவற்றைப் பிடித்து உண்டனர். மீன்களைத் தவிர பிற அசைவ உணவினையும் பள்ளர் விரும்பியுண்டனர்.

பள்ளு இலக்கியம் காலத்தால் பிற்பட்டது என்றாலும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இன்றியமையாத இடம் பிடித்தது. பொய்யும், புனைந்துரையும், புரட்டும், ஜாலமும் நிறைந்ததுதான் கவிதை என்று ஒரு காலத்தில தமிழ் இலக்கியத்தில் எழுதப்படாத விதி இருந்தது. அன்று கவிகள் இருப்பதை இல்லாததாகவும், இல்லாததை இருப்பதாகவும் மாயம் காட்டி கவி புனைந்தனர். தாம் தீட்டிய கவிதைகளுக்கு உடனடி வெகுமதியாகக் கிடைத்த சன்மானத்தைக் கொண்டு அகமகிழ்ந்து அற்ப வாழ்வு வாழ்ந்து மறைந்தனர். ஆனால் அவர்கள் படைத்த பொய் புனைந்துரைகள் காலவெள்ளத்தில் நில்லாது மறைந்தொழிந்தன. குடிமக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்காத எவ்விலக்கியமும் காலத்தை வென்று அமரத்துவம் பெறாது என்பதற்கு மறைந்த இந்த புரட்டு இலக்கியங்களே சாலச்சிறந்த சான்று. ஆனால் சாதாரண உழவுக் குடிகளான பள்ளரின் வாழ்வியலையும், அவர்களின் இன்பம், துன்பம், மகிழ்ச்சி, ஆசை, கனவு, லட்சியம், துயரம், வேதனை, வலி, இயலாமை, நிராசை போன்றவற்றைப் பிரதிபலித்த பள்ளு இலக்கியங்கள் காலத்தை வென்று நிற்கின்றன. இவ்வகையில் “அத்தி பூத்தாற் போல்” தோன்றிய இவ்வகை நூல்கள் தமிழிலக்கியத்தின் சிறப்பான அத்தியாயமாகும். பள்ளு இலக்கியங்கள் பள்ளரின் வாழ்வியலைப் போற்றும் வாழ்க்கை ஆவணங்களாகும்.

உயர்ந்தவன்-தாழ்ந்தவன், மேலோர்-கீழோர், இருப்பவன்-இல்லாதவன், தொழிலாளி-முதலாளி, ஆண்டான்-அடிமை, பணக்காரன்-ஏழை, வலியவன்-மெலியவன் போன்ற

பேதங்கள் எல்லா காலத்திலும், எல்லா சமூகத்திலும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றைப் பற்றி ஆராய்வோ, வெளிப்படுத்தவோ, பதிவு செய்யவோ எந்த இலக்கியமும் முன்வரவில்லை. அக்காலச் சமூக நிர்ப்பந்தத்தால் அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்குக்கூட அவ்விலக்கியங்கள் அஞ்சின. கவிகள் ஏழைகளாக இருந்த போதிலும் தம்மையொத்த எளியோர்களைப் பற்றிப் பாட அவர்கள் தயாராக இல்லை. தம்மைப் புரந்த செல்வந்தர்களைப் பற்றி கவி புனைவதோடு திருப்தியடைந்தார்கள். இந்த நிலையில் எளிய பள்ளரின் வாழ்க்கை நிலையைச் சொல்ல முயன்ற முக்கூடற் பள்ளு தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனிச்சிறப்பு பெறுகின்றது. பள்ளரை உயர்த்தியும், அவர்தம் உழைப்பைப் பாராட்டியும், அவர்தம் வாழ்வியலைச் சிறப்பித்துக் கூறியதுடன், அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சிய பண்ணைக்காரர்களைத் தாழ்த்தியுரைத்ததன் மூலம் சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் (Communism). தமிழகத்தில் வெளிப்பட்டதை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளலாம். முதலாளியின் சுரண்டலை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் சமதர்ம சமுதாயத்திற்கான (Socialism) வித்து அன்றைக்கே நம் நாட்டில் இடப்பட்டது. அது இன்று விருட்ஷமாய் வளர்ந்து நிற்கின்றது. பிற நாடுகள் இதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கக்கூட இயலாத ஒரு காலகட்டத்தில், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழரிடம் தோன்றிய இம்முற்போக்குச் சிந்தனைகள் வியந்து பாராட்டுதற்குரியதாகும். தமிழர்கள் அனைத்துத் துறையிலும் உலகிற்கு முன்னோடிகள் என்பதற்கு இதுவே சாலச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

ஒரு இலக்கியம் பொது மக்களை எளிதில் சென்றடைந்து அவர்தம் உள்ளங்களில் பதிய வேண்டுமென்றால் அது சொற்சுவை, பொருட்சுவை, எதுகை மோனை நயங்கள், கருத்துச் செறிவு, கற்பனை நலம், இலக்கிய நுட்பம், வார்த்தை ஜாலம் போன்றவற்றோடு அளவில் சுறுங்கியும் அமைதல் வேண்டும். அதே சமயம் அந்நூல் அனைவரும் எளிதில் படித்தின்புறத்தக்க அளவில் எளிய நடையில் அமைதல் வேண்டும். வன்நடையில் நூல்கள் அமையுமாயின் கற்றோர் மட்டுமே அந்நூலைப் படித்தின்புறவர். சான்றாக கடந்த நூற்றாண்டில் தோன்றிய மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் எளிமையாகக் கவிபுனையும் ஆற்றல் கொண்டவர். ஆனால் அவர் கடும் தமிழ் நடையில் ஏராளமான இலக்கியங்கள் படைத்தளித்தார். எனவே கற்றோரைத் தவிர மற்றோரை அந்நூல்கள் அடையாமலே போயிற்று. தன் கவித்திறனை புலவர் பெருமக்கள் படிப்போருக்குக் காட்ட முனைந்தாரேயன்றி தம் படைப்புகள் பாமரனையும் சென்றடைய வேண்டும் என்று எண்ணாமல் போயினர். அவ்வாறு இருப்பின் தமிழில் எண்ணற்ற எளிய இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கக் கூடும். இதை நன்கு உணர்ந்த மேல்நாட்டு கவிகளும், இலக்கியவாதிகளும் அங்கு எளிய இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்தனர். எனவே அவை நாடு முழுவதும் பரவி அனைவரும் படித்தின்புற்றனர். ஆங்கில இலக்கியத்தில் சிறப்பிடம் பெற்ற கற்பனைக் காவிய கருத்தியல் கால (Romantic Period) மகாகவிகளான ஷெல்லி (Percy Bysshe Shelley), ஜான் கீட்ஸ் (John Keats), பைரன் பிரபு (Lord George Gordon Byron), வில்லியம் வோட்ஸ்வொர்த் (William Wordsworth), S.T.கோல்ரிட்ஜ் (Samuel Taylor Coleridge), வில்லியம் பிளேக் (William Blake), இராபர்ட் பர்ன்ஸ் (Robert Burns), இராபர்ட்

சௌத்தி (Robert Southey) போன்றோர் இயற்றிய கவிதைகளை அவை தோன்றிய காலத்திலும் படித்தின்புற்றனர், இன்றும் அனைவராலும் படிக்கப்பட்டு வருகின்றமை இதை உணர்த்தும்.

அரசர்கள், உயர்குடியினர், கற்றறிந்தோர், புலவர்கள் மட்டுமின்றி தாம் படைக்கும் இலக்கியங்களை அனைவரும் படித்தின்புற வேண்டும் என்று நம் நாட்டுக் கவிகள் எண்ணாமல் போனது பேரிழப்பாகும். இதனால்தான் இத்தனை மேதாவிடும், அறிவாளிகளும், மொழியாளர்களும் இருந்தும் தமிழ்மொழியைத் சீர்த்திருத்தவும், கொடுந்தமிழை இன்தமிழாய் மாற்றவும், அதற்கு எளிமை வடிவம் கொடுக்கவும் வீரமாமுனிவர் (Constantine Joseph Beschi) போன்ற மேனாட்டு அறிஞர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான தொலைவு பயணம் செய்து வந்து இங்கு பணியாற்ற வேண்டியதாயிற்று. நம் தாய் மொழியைத் திருத்த மேல்நாட்டுப் பாதிரிமார்கள் வேண்டுவதென்பது நமக்கெல்லாம் கிஞ்சித்தும் அழகன்று. இந்நிலையில் மேற்சொன்ன கவிகள் இயற்றிய நூல்கள் போலல்லாமல் பொதுமக்கள் படித்தின்புறத்தக்க அளவில் ஒரு சில இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றத்தான் செய்தன. அவற்றுள் முதன்மையானது முக்கூடற் பள்ளாகும். இது அனைத்து இலக்கிய நலன்களையும் கொண்ட தலைசிறந்த நூலாகும். அனைவரும் படித்தின்புறத்தக்க வகையில் எளிய நடையில் அமைந்திருப்பது இதன் சிறப்பு. பள்ளரின் வாழ்வியலை அனைவரும் அறிந்தின்புற வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும். பள்ளர்கள் மொழிநடையை தம் நூலில் கையாண்டதன் மூலம் படிப்போரை நேரடியாக நாடகம் பார்ப்பது போன்ற உணர்வை கவிஞர் ஏற்படுத்தியுள்ளார். பள்ளர் வாழ்வியலை அணுஅணுவாக ஆய்ந்ததன் மூலம் அவர்தம் வாழ்வியலை அனைவரும் அறிய வேண்டும் என்ற உயரிய எண்ணம் அவருக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். சாமான்யரை கதை மாந்தர்களாகப் படைக்கப்பட்ட நூல் சாமான்ய மக்களை எளிதில் சென்றடைய வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

இலக்கியங்கள் என்பவை நடந்த முடிந்த அல்லது நடக்கும் நிகழ்வுகளைக் கற்பனைக் கண் கொண்டு அழகுநடையில் எடுத்துரைப்பவையாகும். இதன் முக்கிய நோக்கம் கற்போரை இன்புறுத்தலேயாகும். இருந்தபோதிலும் அவ்விலக்கியங்களுக்கும் சில சமூக பொறுப்புகள் உள. மேல்நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றை கூர்ந்து நோக்கின் இவ்வகை சமூக அக்கறை கொண்ட நூல்களே பெரும்பாலும் தோன்றியுள்ளன. அங்கு படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களில் இறையியலைவிட சமூகவியலே முதலிலைப்படுத்தப்பட்டன. எளிய நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்டு பல இலக்கியங்கள் அங்கு படைக்கப்பட்டன (For example we may consider William Wordsworth's "The Solitary Reaper", "Tinten Abbey" , "Composed upon West Minister Bridge" and so on). எளிய மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை அவ்விலக்கியங்கள் அக்கறையுடன் படம் பிடித்துக் காட்டின. சான்றாக ஆங்கிலத்தில் தோன்றிய ஆயர் பாடல்களைக் (Pastoral Poems) கொள்ளலாம். எனவே இவ்வகையான இலக்கியங்களே குடிமக்கள் இலக்கியங்கள் (Peoples Literature) என்று கருத வேண்டும். வெட்டியான அரசர்களும், கொடுமையான பிரபுக்களும், வஞ்சகம் நிறைந்த ஜமீந்தார்களும், காமவெறி கொண்ட நிலக்கிழார்களும், நோய் பிடித்த

பண்ணைக்காரர்களும், சுயநலம் வாய்ந்த செல்வந்தர்களும் மஞ்சளழகிகளை கட்டிலில் கொண்டு சேர்த்து செய்யும் காம லீலைகளை கருவாகக் கொண்ட கவிதைகளை சிறந்தக் கவிதைகளாக எண்ணி பல புலவர்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். இதனையே முழு நோக்காகக் கொண்டு இவ்வகையான இலக்கியங்களைப் படைத்து விட்டு அகமகிழ்ந்தனர் (சான்று:-சுப்பிரதீபக் கவிராயரின் “கூளப்ப நாயக்கன் காதல்”, “கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடு தூது” போன்றவை). ஆனால் இவ்விலக்கியங்கள் யாவும் பொய், புனைந்துரை, புரட்டு, ஏமாற்று மற்றும் மோசடி ஜாலங்களின் தொகுப்பு என்பதை காலம் மெய்ப்பித்தது. இவற்றின் இயல்பறிந்து பொதுமக்கள் வெறுத் தொதுக்கியதால் கால ஓட்டத்தில் இவை சுவடு தெரியாமல் மறைந்தொழிந்தன. பொய்யும், புனைந்துரையும் எல்லா காலத்திலும் நிலைபெறாது என்ற உண்மையை அக்கவிகள் உணராமல் போனதே இதற்குக் காரணம்.

சமுதாயத்தில் கீழ்த்தட்டு மக்கள் பேசிய மொழி சேரி மொழியாகும். சங்க காலத்தில் சேரிப் பகுதிகள் இருந்தபோதிலும் (சான்று: சங்ககாலப் பூம்புகாரின் யவனச்சேரி) தீண்டாமை அங்கு காணப்படவில்லை. ஆனால் சேரி மொழி என்ற ஒன்று காணப்பட்டது. இதையேதான் தொல்காப்பியரும் “சேரி வழக்கு” என்று உரைக்கின்றார். இவற்றால் அக்காலத்தில் மேல் தட்டு மக்கள் பேசிய வழக்கும், அடித்தட்டுச் சேரி மக்கள் பேசிய வழக்கும் இருந்தன என்பது பெறப்படுகின்றது. ஆனால் சேரி மொழி வழக்கில் இலக்கியங்கள் ஏதும் அக்காலத்தில் படைக்கப்படவில்லை. தமிழில் கீழ்த்தட்டு மக்களின் மொழியையும், வாழ்வியலையும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்யாமல் போனது நமக்கு பேரிழப்பாகும். மேல்நாட்டு இலக்கியங்களில் முல்லை நில மக்களான ஆயர்களின் வாழ்வியலை விளக்கும் ஆயர்பாடல்கள் பல தோன்றி சாமான்ய இடையர்களின் வாழ்வியலைச் சுட்டிக்காட்டி புகழ்பெற்றன. அங்குள்ள கவிகள் இயற்கையையும், எளிய மனிதர்களையும் இலக்கியத்தில் மாந்தர்களாய்ப் படைத்துவிட்டுச் சென்றனர்.

தமிழகம் ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்ட போதிலும் அந்நில மாந்தர்களின் வாழ்வியலைப் பற்றிய தனி நூல்கள் தோன்றவில்லை. ஆனால் இக்குறையைப் போக்க மருத நில மக்களான பள்ளரைப் போற்ற முக்கூடற் பள்ளு நூல் தோன்றியது. இது இனிமை, எளிமை, சிறப்பு, நுட்பம், கற்பனை போன்ற பல திட்ப நுட்பங்களுடன்களுடன் திகழ்கின்றது. பள்ளு நூல்கள் பல தோன்றி பள்ளர் வாழ்வியலைச் சொல்ல முனைந்தாலும் அவை முக்கூடற் பள்ளுக்கு ஈடாக இயலவில்லை. பள்ளர் மொழி வழக்கை, அதன் மொழிநடையை இந்நூலில் கையாண்டதன் மூலம் இது தனிச் சிறப்பு பெறுகின்றது. இந்நூலின் பல்வகைச் சிறப்புகளான நல்ல கட்டமைப்பு, சிறந்த கருத்துக்கோள், அழகு வர்ணனைகள், எளிமை நலம், வார்த்தை ஜாலம் போன்றவற்றுடன் பள்ளரின் பேச்சு வழக்கும் இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு.

முடிவுரை

நெல்லு வகையை எண்ணினாலும் பள்ளு வகையை எண்ண முடியாது” என்பது ஆன்றோர் மொழி. தமிழில் புற்றீசல் போல் பள்ளு இலக்கியங்கள் தோன்றினாலும் அவை

யாவும் முக்கூடற் பள்ளுக்கு ஈடாகவில்லை. பலவகையிலும் இந்நூல் ஈடு இணையற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இது அனைவரும் எளிதில் படித்து மகிழக்கூடிய அற்புத நூலாகும். பள்ளரின் வாழ்வியலைத் திறம்படச் சொல்ல எல்லாப் பள்ளு நூல்களும் முயன்றாலும் முக்கூடற் பள்ளைத் தவிர பிற அனைத்தும் தோல்வியைத் தழுவின. குற்றாலக் குறவஞ்சியைத் தவிர வேறு நூலெதையும் இதற்கு இணையாகக் கொள்ள இயலவில்லை. இது தவிர பள்ளர் வாழ்வு சார்ந்து எண்ணற்றத் தகவல்களை இந்நூல் அளித்து விட்டுச் சென்றுள்ளது. காய்தல் உவத்தலகற்றி இச்செய்திகள் உரைக்கப்பட்டமை இதன் சிறப்பு. செவ்விலக்கியங்கள் சமகால நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்துவிட்டுச் செல்லும் என்பதற்கு முக்கூடற் பள்ளு நூலே சாலச்சிறந்த சான்று.

References

- Arunachalam, M. (1949), Mukoodatpallu, Chennai, Tamil Library.
- Kathir Murugu, (2009), Mukoodatpallu, Chennai, Saradha Pathipagam.
- Puliyur Kesikan, (1960), Mukoodatpallu, Paari Nilayam, Chennai.
- Sethu Ragunathan, (1973), Mukoodatpallu, Chennai, The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd.
- Kachiyapa Munivar, (1998-2008), Perur Puranam, Project Madurai, (Digital Book).

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License